

1.rész

Ameli kezdett elfogyni.

Sziporkázó agya és bivalyerős lekiereje megtartotta a kreativitással a szűkülő testi korlátok közti ösvényen. Barátai s társa segítségével kiegészítették hiányos képességeit. De tudta, hogy ezt sokáig már nem fogja ép lélekkel bírni. Félt a beszűküléstől s a depresszió lehetőségétől. Állapotát jó szakemberként viszonylag átlátta. Groteszk igyekvésként kontrollálta, kizárta a súlyosbító, veszélyeztető tényezőket, s környezetét is felkérte a kíméletlenül őszinte visszajelzésre.

Kiutat keresett a spontán létezésre.

A KTBT (kísérleti testcsere-t biztosító társaság) programjáról csak csendben suttogott egy közeli barátja, reményt sugallva a teljes életre. Péterrel gyakran beszélgetett, ő látta benne a baráti támaszt s őszinte hittel osztották meg egymással nehézségeiket . S Amelie teljes figyelemmel segítette őt.

A cég több projektben is részt vett. Legálisan elfogadott profiljuk egy-egy szerv cseréjéről, biomechanikai helyettesítéséről szólt. A tizenöt szintes épület alsó laborjaiban viszont nagyobb álmok születtek.

2.rész

Az alapító felesége a testét apránként elpusztító kórban szenvedett, és férje, Péter valamennyi eszközt bevetve szervenként újíttotta meg asszonyát, Lorát. Ám a siker érzete elmaradt. Emberi szemnek s műszernek nem láthatóan Isten harmóniájától idegen született. A gyógyulás helyett a remény hullámvölgyei oly testet alkottak meg, melyben a test -gazdája nélkül is-hibátlanul működött, ám az eredeti aggyal s lélekkel nem állt kapcsolatban.

Kódorgott benne a szív, s magányos volt a gondolat. Nem volt kapcsolat.

Lora gyermekkorától zongorázott. Ujjai a legvarázslatosabb melódiát hívták elő a fekete-fehér billentyűkből. E melódia kottát sosem látott, hangjegyenként született valahonnan, legmélyebbről. Lány dala a lélek legtisztább húrjain kísérte kristálytisza hangjával, s a csöpp

intonációs hibák szégyenlős pírát varázsoltak orcáira. Oly kedvesen emberi volt, s tökéletlenségében oly tökéletes.

A műtétek során Lorát a zene éltette. Úgy vágyott arra a varázslatra, ahogyan a hangok harmóniája megszületik benne s belőle.

Most minden testrésze hibátlan, fájdalma nincs. Fájdalma? Valójában az első megdöbbentő érzete az volt, hogy nem csak fájdalmat nem érez. Érzékelte a hideget, meleget, a nyomást, az érintést, a nagymozgásokat, de .. Ez érzékelés volt, nem érzés. Nem volt az övé.

Hangját próbálgatva meglepve vette észre, hogy a felidézett dallamokban nem tud hibázni. Túppontos volt. Improvizálásra nem volt képes. A fejében megszólaló dallamok bent rekedtek, a test nem reagált.

Lora végigfuttatta ujjait a levegőben. A billentyűk sorrendjének kötött ritmusát a mozgatóidegek pontosan lekövezték. Leült a zongorához, s megpróbálta szabadon engedni kezeit. Ők parancsra vártak...

Belül szólt a dal, a testben visszhangzó zörejek szimfóniává nőttek. Az összekapaszkodó hangok a sorsmotívum ívén pianóban siklottak a lüktető forte felé s kiteljesedtek a tomboló fortisszimók hullámverésében. A rezgések áradtak a testben, mely kötött tökéletességében közönyösen állta az ingertömeget.

Lora lelkében a tobzó kottafejek a csituló hullámban való elveszettségre vágytak. Az üstdob ritmusát a hegedűk vonói csendesre majd hallgatagra simították, s dolguk végeztével húronként elfolytódtak. A zongora billentyűi lágyuló, halkuló dallammal kísérték tovább a kis fuvolát az utolsó előtti percig, magányossá vált szólamában. A fész mély tölgyfa illata hosszasan ringatta a születendő csendet.

Mindeközben a kéz nem mozdult. A test süketen s némán létezett .

Lora elővette régi kottakönyvét. A nyomtatott szilárdságukban sorakozó kottarajzolatot engedelmesen lekövezték kezei.

Hallotta.

3.rész

Péter elgondolkodva kevergette kávéját. Lora játékának felidézett képe árnyékot rajzolt a férfi homlokára.

- Ameli, el kellett jönnöm egy kicsit. Nem tudom, miért.

-Mit érzel, Péter?

-Boldognak kellene lennem, hogy egészséges. Sok határt átléptem ezért..

-Hiányérzeted van vagy elfáradtál?

- Magam se tudom. Csak néztem őt.. percekig ült a zongoránál mozdulatlanul, mint aki időn kívül ragadt. Azon gondolkodtam, mit hibázhattunk a folyamatban. Nem láttam, hol a gát.. Az ingerületátvitelben? A mozgástervezésben? Hmm.. Majd eljátszotta Beethoven darabját hibátlanul. Kottából. Talán csak idő kell még..talán nincs baj.

-Nyugtalan maradtál, régóta aggódsz érte.

- Tudod, büntudatom van. Ő próbálta elfogadni az állapotát, bár nagyon félt. Én beszéltem rá és Lora hitt nekem. Nem hibázhattunk!

- Nem akartad elveszteni. Ekkora nyomásban el lehet fáradni, Péter. Jól látod őt?

- Nem a rálátásommal van gond. Amikor játszott, nem éreztem őt a zenében. Ohh- rázkódott meg a férfi fázósan- Én tudós vagyok, nem gondolkodhatok így. Elvégeztetem újra az ellenőrző vizsgálatokat. Ha nincs hiba, akkor el kell fogadnom, hogy kimerültem. S valójában Lora is elfáradhatott eddig. Azt hiszem pihennünk kell. Mindkettőnknek. Hogy egymásra és önmagunkra találjunk.

-Tégy a szíved szerint. Lora nem csak egy kliens, hanem az életed másik fele.- Ameli biztatóan fogta át Péter ökölbe szorult kezét. Mély sóhajjal köszönt vissza a baráti szempár.

- Amelie, most indulnom kell. Hívhatlak?

-Bármikor.

4.rész

A hullámok határtalan kéksége egybeolvadt az éggel. A sós pára lehelete szemenként szárította a sárga fővenyt, melyben meztelen lábnyomok osontak a partszéli bungalók romantikája felé.

Péter mosolya időtlen, meg nem kopó szerelemmel pásztázta kedvese léptét.

Lora választotta pihenésük helyét. Pétert meglepte a döntés játékossága. Lora megpörgette az antik íróasztalon dologtalanul rostokoló földgömböt, s behunyt szemmel rábökött Tahiti legcseppebb szigetére.

-Ez jó lesz. Nem tudok róla semmit.

Az utazási irodában sem tudtak. A szigetet egykor Marlon Brando birtokolta, Tetiaroa a távolságtartó, különálló béke helye volt a polinézek szívében.

Hounea apró szeplője volt a térképen, s most e párnak adott otthont. A part vonala misztikus mintákat rajzolt, s vakító fehér és lágysárga keretbe tette az azúrkék víztömeget.

Lora letelepedett a nap melegét őrző homokba, s elmélázva pörgette azt ujjai között.

-Milyen a homok?-kérdezte Péter

- Kilencvenkét százalékos a kvarckristály tartalma. Ettől üveghangú a léptünk. A koralltöredékektől fehér.- Lora úgy vélte, Péter meglepett tekintete további magyarázatra vár. A narancsszínű szakaszok összetétele eltérő ettől. Színezetét a homok, a mészkő, a vulkanikus kőzet és a kagylótöredékek adják. Hőmérsékletük az összetételtől és a fényelnyelő képességüktől függően 24-32 Celsius fokos.

Péterben megakadt a lélegzet a szavak rideg tárgyilagosságától. Önkéntelenül visszamondta Lora alig egy évvel ezelőtti szavait.

-"Finom főveny, múlt idők darált emléke. Melege átölel, szemcséje símogat. Napfény keltette, hullám simította élet. Része vagyok s részem ő. Társak vagyunk az egészben. A születésben s az elenyészésben."

Lora tekintete a távolba révedt. A lebukó nap fényei hosszúra nyújtóztatták az emberpár árnyékának vörösre festett sziluettjét.

-Szeretsz,Péter?

-Örökké..

-Meváltoztam?

-Együtt változunk.

-Péter! Mennyi belőlem az eredeti?

-Lora, beszéltünk már erről. Minden beépített szerv a te DNS-edből fejlődött. Nincs benned idegen. Az ellenőrző vizsgálatok tökéletes eredményt hoztak. Csak sok volt a változás, még szoknod kell önmagad.

- Hmm...emlékszem a saját szavaimra, tudom mit jelentenek. De nem érzem ugyanazt. - Péternek Amelie nehéz helyzetekre adott jó tanácsa jutott eszébe: "Kérdezd őt Péter, mindig kérdezz. És ne félj a csendtől! Akkor a test beszél."

-Mit nem érzel?

-Nem hullámszik bennem a szó, nem ringat el a hang. Valahogy nem visszhangzik bennem. Olyan érzés, mint a szinonîmaszótárban szavakat keresni egy megrendelt versre. Darabos. Nem az enyém.

-A múzsád keresed?

-Nem akarhatok egyszerre mindent, igaz?

-Mindent? Én vagyok a Mindened! Mit akarhatnál rajtam kívül?- Péter kedves évődése kizökkenette Zorát a merengésből ,s az asszony a férfi vállgödrének otthonos melegébe nevetve temette arcát.

5.rész

Amelie elégedetten nézett szét a lakásában. Mindig boldoggá tette, ha környezete rendezett volt. Most saját kezével is tudott tenni ezért. Mosolyogva nézte a frissen elmosott tányérok nagyság szerint rendezett halmát s a színskála szerint felteregetett ruhákat.

- Így gyorsabban szárad?- kérdezte egykor Lora a közös kollégiumi szobájukban. A kérdésben a másik furcsaságainak szeretettel való elfogadottsága mellett némi női szúrkalódás is jelen volt.

-Miért baj, ha úgy teszem a dolgom, hogy közben gyönyörködtesse a szemem? Hát nem szebb így?

-Nincs még egy ember, aki így tereget- nevetett fejcsóválva Lora- Nem tudom, számomra mi tenné széppé a házimunkát.

A felidéződött emlékkép hálával töltötte el Amelit. Hálával azért, hogy Lora viszontagságai ellenére létezik. Hálával, hogy a mai nap saját korlátai lágyabbra szabódtak.

Hálával Péterért, aki a két elvarázsolt, művészelkű lány testvéri erejű kapcsolatát megtette azzal, hogy legőszintébb barátjává vált s Ameli morcos, szótlantul tuskés, ám szeretteiért szívéllelkét adó párját is elfogadta.

A telefon hosszasan kicsengett. Ameli a kagylót tartva azon gondolkozott, mit is mondott Péter az utazásuk üteméről. Az üzenetrögzítőn pár mondatot hagyott. "Sziasztok Szerelmespár! Sokat gondolok Rátok, várom az élménybeszámolót! Jah, és miattam nyugi van, rendben vagyok. Puszi Nektek!"

Péter hallotta a telefont. Legszívesebben azonnal felkapta volna a kagylót Ameli hangja hallatán, de nem tette.

Már szinte szégyellte ,hogy életerős férfiként a meggyengült testű lány lelkére támaszkodik.

-Honnan van ennyi erőd, kicsi lány?- kérdezte még barátságuk kezdetén, s a Zorától tudott sorsra rászörnyedve kibukott belőle a szó- Hogy lehetett ezt túlélni?

-Egyszerűen- nyugodt mosolyával s lány hangjával Amelie elringatta Péter hangjában rezgő feszültséget -Nem lehetett belehalni. Csak vitt az élet tovább. Nem kapunk fentről nagyobb feladatot, mint amit elbírnunk.- s hite átragyogta szavait.

A lemenő nap sugara felbucskázott a pohár alján testesen aranyló konyak kortyaiban. Péter elgondolkodva forgatta a poharat s figyelte a fények játékát. Az elmúlt napok történései aggasztották. Lora ridegen tárgyilagos kommunikációja, lélektelen zongorajátéka s a teste által megjelenített tünetek.

- Ez meg sem történhetett volna. Ha hiba van, a nanobotoknak javítaniuk kellett volna. Minden tesztje jó lett. Mi történik benne? Valamit nem látok. Nézőpontot kell váltanom.

A magány csendje nem válaszolt gondolataira.

A nyikorduló hintaszék a reccsenő padló fenyőillatú deszkáira indította a férfi lépseit, s azok megérkezetten őrizték Lora álmát. A hálóba besurranó szürkület még törékenyebbé varázsolta szeretett asszonya sziluettjét.

6.rész

A beszökő reggeli napsugár megszikráztatta az alabástromszépségű arcot ölelő gesztenyeszín tincseket. Az álomtól nedves ajkak mosolyra húzódtak. Lora Péter tekintetére ébredt, s a két szempár egybefonódott.

-Gyönyörű vagy- a férfiszív megvalósult álmát látta minden reggelükben.

-Jó reggelt, Kedves!- s pirulása oly kedves volt a szívnek...

Az acélkék szemek az együttbredés meghitt melegét hordozták.

Milyen sok színben látta már Péter e tekintet..

Ismerte rideg, közönyszürke elutasítását, melyet ismerkedésük kötelezettsége hívott elő.

A bizalom mélykék örvényét az összecsiszolódás- ahogy nagymamája mondta- az egymáshoz zsörtölődés idejéből, mikor azúr villámok korbácsolták kapcsolatuk vizét. Ismerte a dallamoktól égkékké símuló mélységét, s a szonátában elcsitult lélek tengerkék szavait.

Lora tekintete most a sárga főveny képét tükrözte. Sokszorosan.

-Nézz rám, Drágám! -bújt elő Péterből az orvos- Jó, kövesd az ujjam. Fel, most le, nézz jobbra!
Oké, balra!

-Péter! -Lora gyűlölte a betegszerepet s az ébredés romantikáját darabokra törte benne.

-Ne haragudj! Semmi baj, csak... Mintha.. Bocsáss meg! Keljünk Drágám, ma visszavár az otthonunk.

7.rész

Ameli boldogan nyitott ajtót az érkező párnak. Lora repült a karjaiba, s csacsogó szavai ömlesztve mesélték az elmúlt hetet. Péter mosolyogva húzódott meg a tágas teraszra lombot hintő gesztenyefa árnyékában, átadva nekik a teret s időt. Amikor a lányokat elnyelte a nappali, elővette mobilját.

-Péter vagyok, megjöttünk.

-Szuper, Főnök. Minden rendben volt, jól éreztétek magatokat? Nem egy nappal későbbre mondtad az érkezést? Nem mintha nem örülnék nektek, de igen küzdök az új befektetővel. Hozzá a te diplomáciai érzéked fog kelleni...

-Mit a gond?

- Érdekli a fejlesztési labor. Péter, ez nekünk nem jó, bármennyi pénzt hoz.- a közös titok csendet hozott a vonalba.

-De most magatokról beszélj! Van oka a korábbi hazajövetelnek?

- Van. Végezzük el újra az ellenőrző vizsgálatokat!

- Péter, hányszor még? Mikor fogsz végre megnyugodni?

- Figyelj, ez komoly! Valami van. Időnként Lora nem képes érzelmi kommunikációra. Nem alkot. Se vers, se dal. Ezek az életelemei voltak. Tegnap reggel bullák jelentek a szkléráján. Nem észlelte őket.

-Az nem lehet!

-Tudom, a nanobotoknak sejtes szinten kellene javítani az esetleg keletkező hibákat, de itt már szöveti megjelenés van. Ha a magasabb kognitív és érzelmi funkciókat nem hiányolom, akkor is indokolt a vizsgálat.

-Jogos. Végezzünk funkcionális MRI-t is... Az agy érintetlen. Onnan indulhat a disszonancia.

-Az első tippem az, hogy a homloklebenyi funkciók túlsúlyba kerültek. De nem találgatok. Teljes körű vizsgálatot végzünk.

-Te vagy a főnök.

-Egyeztetek Zorával az időpont miatt. Holnap találkozunk odabenn.

A telefon kattánása rádöbbsentette Pétert, hogy nem hallja a lányok kiszűrődő csacsogását. Pásztázó tekintete fennakadt Amelin, ki egy pohár narancslét nyújtott neki

-Mióta vagy itt?- szólalt meg belőle a rajtakapottság.

-Épp elég ideje. Péter! Nanobotok?!- Ameli megrökönyödött rosszallása a terasz korlátjához szorította a kimenekülésre vágó férfit.

-Csendesebben!

-Nyugi, Lora hátul játszik a kutyákkal.. Péter, megígérted neki, hogy a teste nem fog mesterséges elemeket tartalmazni.

- Annyira félttem, hogy elveszítem őt- esengtek a férfi szavai.

8.rész

Ameli állapota folyamatosan romlott. Napjai olyan küszködéssé váltak, melyben a nehezekek növekvő száma, mértéke már örvénybe húzta a lelkét.

Sokáig fenntartotta magát. Mint a forró vízben fővő béka, az utolsó előtti pillanatban engedte meg önmagának, hogy pozitív menedzselés nélkül, pőre valóságában lássa önmagát.

Ekkor ébredt rá, hogy oly régóta küzd és süllyed. Münchhausen bárójaként annyi ideje húzta már ki önmagát lovával együtt a mocsárból, hogy nem vette észre... Nem vette észre, hogy eközben a rétegenként rászáradt sár fojtogató börtönbe zárja.

Oh, a test és a lélek...

Milyen számunkra megfoghatatlan módon működő egység...

-Segítségre van szükséged! Nem bírod tovább! Milyen jelzést küldjön még a tested, hogy ezt tudomásul vedd?Én tisztelem az erődet, de ember vagy! Ehhez nem vagy elég egyedül. És szabad gyengének lenned. Szabad elfáradnod. Most szabad! Jogod van hozzá! Megszakad a szívem a küzködésed láttán. Engedd, hogy segítsék! Kérlek! Ez így nekem nagyon rossz...- az árva könnycsepp keserűen vándorolt az aggódó férfi gondol barázdált arcán.

Ameli szívét két marokkal csavarta meg a fájdalom Péter tekintetét látva.

-Ne haragudj, nem akartam neked fájdalmat okozni. Senkinek sem..

-Tudom. Még mindig láthatatlan akarsz maradni, hogy ne okozz gondot másnak. De nem kell! Nekünk kell belőled a gond is, a nehézség is. Nekünk nem vagy teher.

Ez a beszélgetés régi sebeket bolygatott meg, s Ameli napját a múlt kezei szürkére színezték.

Másként látta most önmagát. Rádöbbsent, hogy a kitartásnak hitt állapota valójában regresszió. Zsigerből működik. Nem célravezető. Ledaráló. Energiavámpír...

Szakember agya megszólalt. Hol van a gyökere ennek a nekifeszülésnek? Hol van a határ, ahol önpusztításba fordul a teljesebb, méltó életért küzdő akarat? Miért akkor lát rá erre, ha más bánata megérinti? Miért tépi meg Péter bánata, miközben a saját elfogyását pillantásra sem méltatta? Miért?

Sok évtizeddel korábbi emlék bontakozott ki lelke legmélyebb bugyraiból.

" Ez a karácsony talán végre más lesz-töprengett a kanapé sarkába kuporodva, míg falatozó testvéreit nézte. Jóízűen csipegették az anyja által felhozott falatokat s a családi filmnézést

kacagásuk szakította meg a vidámabb jeleneteknél. Anyja a vaskályha mellett ült, s a forró platnin forgatta az ünnepi meghittség illatát hordozó, piruló narancshéjakat.

Apja nem volt itthon. Ki tudja, hol jár... Egy órával ezelőttig minden lépését követte. Nem fizikailag. Egyszerűen minden idegszála érzékelte őt, s mikor érezte, hogy rezgéseitől sűrűbbé válik a levegő, rámosolygott vagy adott neki valamit ételből, italból, jó szóból, időből, önmagából. Egy órával ezelőtt pár percre kisöccse hívta el az emeleti szobába. Mire visszaért, apja már nem volt sehol.

Hálás volt az előző estéért. Évek óta az első szenteste volt, melyet nem rombolt tört ablaküvegű kiáltással a kihajított karácsonyfa . Melyet nem zaklatott fel meneküléssé vagy küzdéssé a borízű csendes éj.

A fa alatt együtt énekeltek, apja elmorzsolta kőszívű könnyecseppjét a családi kör ölelésében. Láttá apján, hogy mennyire fáj benne az a magány és szeretetlenség, melyben hajdan életre fakadt, s csak remélte, hogy ezt egyszer fel bírják oldani benne. Ez a szenteste békét hozott.

Olyan szép volt, hogy a másnap reménnyel ébredt. Hogy talán, talán.. Talán végre sikerül. Legalább egy kis időre... Kérlek, Uram! Hadd legyünk Család!

A földszinti ajtó kilincse zörrent. Súlyos léptek imbolygó zaját nyögték a lépcsők.

Már tudta."

9.rész

-Hol jársz Kicsim?- szakították ki gondolataiból kedvese szavai.

-Péter elgondolkodtatott.- válaszolt Ameli

- Felzaklatott? Látom, hogy most nem a jelenben vagy. Hol jársz?- simította végig arcát a legkedvesebb kéz s Ameli belesimult a szerelem pillékönnyű érintésébe.

- Drágám, valóban túlzásba viszem a kitartást?

-Ameli, te küzdő ember vagy. Azt szoktad meg, hogy egyedül kell megbírkóznod a bajokkal. Hogy nem kapsz valódi segítséget, akkor se, ha kérsz. De már nem ez van. Már nem vagy egyedül.

"Már tudta.

A szuszogó üvöltő harag kicsapta a szoba ajtaját, rájuk zúdítva a mindennapi valóságot.

Felpattant s testével családját védve igyekezett szeretettel fogadni s megbékíteni apját, kit felháborított röpke békéjük meghittsége, melyben ő önmagától vállalt száműzetése miatt nem osztozott.

Igyekezett.. az első pofonokig.

S akkor elege lett.

Nem tudok így élni tovább - született vassá s acéllá benne az érzés.

Hol anyját, hol öccsét óvta. Teste fedezékében, utasítására, a meggyengült lelkű bátyját anyja átmenekítette a szomszéd szobába, védve őt a félelemből születendő tett beláthatatlan s hordozhatatlan következményeitől.

Apját sikerült lejjebb vezetnie a lépcsőn. Az ütések már nem védte ki. Kisöccse félelemtől tág pupillája kimondatta vele a végső szándékát. -Ne védj! Hagyd! Maradjon nyoma! Másképp sose lesz vége! - suttogását a gyermek megértette s tehetetlenül lehulló karjait a nővérebe vetett bizalom lefogta.

Zuhogtak az ütések. Soha nem érzett oly keménységet, az az ököl , mely egy ütéssel leterített egy bakkecskét is, most az ő koponyáján ütötte mérge ritmusát. Bordái nyögték a düh reccsentő haragját. A tomboló indulat a torkára fonódott, s a levegő alig érte el tüdejét.

Már nem fáj.

Tudta, eljött az a pont, ahol már nincs döntése. Már nem azon múlik az élete, hogy meg akarja-e védeni magát. Már nem dönthet. Már nem.